

Rolf Kenneth Aristos

Naturånder

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Naturånder

Rolf Kenneth Aristos

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Naturånder

Af Rolf Kenneth Aristos

(Oversættelse Ebba Larsen)

Hvad skete der med naturånderne – nisser, gnomer, alfer og huldre (troldvinder)? Tilhørte de bare barndommens og fortidens fantasiverden, eller tilhører de en virkelighed, som mennesket har mistet evnen til at sanse?

Overalt i verden er naturånder til alle tider blevet iagttaget og rapporteret. Da væsenerne kun undtagelsesvis kan ses af mennesker, der ikke er clairvoyante – og som regel kun i et kort øjeblik – er det naturligt, at fantasien har fået større spillerum i udforskningen af naturånderne end i naturvidenskabelige beskrivelser af f.eks. planter og dyr. Den første åndsvidenskabelige beskrivelse og klassificering af naturånder i nyere tid blev udarbejdet af den svejtsiske kontroversielle læge, alkymiker og mystiker Paracelsus¹ (1493-1541). Han inddelte naturånderne i fire hovedkategorier i overensstemmelse med det element (jord, vand, luft og ild), som de arbejder med. Han standardiserede også mange af de navne, som de forskellige typer naturånder er kendt under. I 1800- og 1900-tallet var det hovedsageligt clairvoyante esoterikere, der fortsatte den åndsvidenskabelige forskning. De mest

¹ Paracelsus, født Philippus Aureolus Theophrastus Bombastus von Hohenheim, var tysk-schweizer. Han var læge, alkymist, astrolog, esoteriker og blev betragtes som den første systematiske botaniker. "Paracelsus", som betyder "lig med eller større end Celsius", og det refererer til den romerske encyclopedist Aulus Cornelius Celsus fra det 1. årh.

kendte forskere og forfattere på området har haft ledende stillinger i *Det Teosofiske Samfund* – eksempelvis Charles Webster Leadbeater, Rudolf Steiner, Geoffrey Hodson og Dora van Gelder Kunz.

En af de bedste bøger om naturånder er *The Real World of Fairies* af Dora van Gelder Kunz. Bogen minder mest om et antropologisk studie af naturånder og er udelukkende baseret på personlige observationer. Den clairvoyante dansker Eskild Tjalve har skrevet bogen *Devaer, naturåndernes og englens verden*, som har mange smukke illustrationer. Ifølge teosofferne og den åndsvidenskabelige litteratur tilhører naturånderne en evolutionslinje, der er parallel med dyrets og menneskets. Naturåndernes linje går gennem tre hovedstadier: Fra elementalvæsener til naturånder til devaer (også kaldet "engle"). Ifølge Dora van Gelder Kunz er devaer generelt højere udviklet end mennesker, både hvad angår intelligens og følelsesliv. Og naturånder er generelt højere udviklet end dyr.

Naturånderne fungerer primært på astralplanet. Her lever de i en vital følelsespræget verden. Hele deres tilværelse er præget af leg og bekymringsløs livsglæde. Negative følelser er stort set fraværende, selvom kortvarig jalousi og frygt kan forekomme. De er fascineret af børn og af alt ungt, glædeligt og bekymringsløst. I modsætning til dyr og mennesker på det fysiske plan er naturånderne fri for det fysiske legemes besvær og lidelser – og ikke mindst for den bekymring og det arbejde, der er knyttet til kampen for at overleve.

Mens dyr og mennesker lever i en formverden, hvor fødsel og død er dramatiske hændelser, så lever naturånderne i en verden af livskraft bag formerne. Generelt set er naturåndernes opgave forbundet med at overføre vitalitet og magnetisme, som de selv har absorberet fra Solen, til det element, de arbejder med. "Arbejdet"

opleves som en ekstatiske tilstand. Devaerne styrer naturånderne og overvåger deres arbejde. Devaerne fungerer generelt som naturens "skytsengle" og indgår i et stort hierarki, hvor den enkelte deva på basis af sin hierarkiske placering kan have ansvar for alt fra et enkelt træ til en park, et fjeld, landskaber og endog nationer.

Naturåndernes organismer er stofligt set finere end gas, og det er lettest at beskrive dem som et energimønster med enkelte centrale chakralignende energistrukturer. De har karakteristiske ansigtstræk. Fordi de ikke spiser, har de ikke noget fordøjelsessystem. De har heller ikke et skelet, muskler eller sener. Dora van Gelder Kunz bekræfter, at ingen af naturånderne er kønsdifferentierede, men at de forskellige typer opleves som mere eller mindre maskuline eller feminine af karakter og udseende. Det er sjældent, at deres legemer har menneskelige proportioner. De kan nemt skifte form, farve og legemsstørrelse i en periode, hvis de ønsker det.

Den nemmeste måde at komme i kontakt med naturånder på – ifølge Dora van Gelder Kunz – er at være klar over, at de faktisk er der og at udsende positive signaler til dem.

Der findes imidlertid flere typer naturånder, som overhovedet ikke interesserer sig for mennesker, og som af natur har en negativ indstilling til mennesker. Andre typer naturånder har en venlig holdning til mennesker. De beundrer mennesket for mange af menneskets evner, og de vil gerne være venner og samarbejdspartnere (hvilket muligvis engang var virkelighed i en fjern fortid). Kommunikation foregår telepatisk. Man skal huske, at de telepatisk opfatter menneskets bidrag til dialogen, på trods af at mennesket hverken ser eller opfatter deres tilstedeværelse.

Have- og skovalfer bliver særlig positivt indstillet – ja de føler sig oven i købet beæret, når et menneske står og beundrer de træer eller blomster, som de til daglig arbejder med.

Dora van Gelder Kunz er enig i, at naturånderne bør klassificeres i fire hovedkategorier efter det element, de arbejder med. Men inden for hver af disse kategorier kommer hendes erfaringsbaserede autoritet til udtryk, for hun introducerer sit eget klassifikationssystem af underkategorier, og her afviger hun fra flere traditionelle opfattelser.

Jordelementet

Kunz inddeler naturånderne i fire hovedtyper:

1. *Klippe- og stenånder*. Denne type har en klippe eller sten som deres fysiske legeme, og de tilføjer mineralriget en meget primitiv form for bevidsthed.

2. *Gnomer* (også kendt i eventyrerne som nisser og dværge) holder til i nærheden af klipper og sten, men de har ikke et fysisk legeme. De giver ofte indtryk af at være gamle, og det kan se ud, som om de går i dragter fra middelalderen.

3. *Træånder*s fysiske legeme er træerne. I ethvert træ er der en træånd. Træånden er en integreret del af træet. Den vokser med træet, og den forsvinder, når træet dør. Træånder befinder sig sædvanligvis usynlige inde i træet, men man kan bede dem om at gøre sig synlige og vise sig i synlig form. Ånden kan bevæge sig et lille stykke uden for træet og synliggøre sig for clairvoyante mennesker. De har en svag menneskelignende form, som varierer fra trætype til trætype.

Når man går i skoven alene om natten og synes, at man er omgivet og bliver jagttaget af tusindvis af væsener, er det ikke fantasi.

4. *Have- og skovalfer*. Alferne elsker det komiske, teatraliske og overdrevne, og de elsker at imitere mennesker. Det kan give dem et vist intelligent præg.

Vandelementet

Vandelementets naturånder kaldes traditionelt for undiner, nereider og havfruer. I eventyrerne fremstilles de ofte som yndefulde unge piger. Dora van Gelder Kunz forholder sig ikke til den slags fantasier, men inddeler dem i fire hovedtyper. Her skal blot nævnes "vandbaberne", der holder til ved havenes strande, kyster og havne. De minder om fede babyer, der begejstret leger og tumler i bølgerne. Det er den lykkeligste gruppe af alle typer væsener, som Dora van Gelder Kunz er stødt på. De er nysgerrige og positive over for mennesker.

Ildelementet

Disse naturånder kaldes traditionelt for salamandere. De er meget intelligente. De har praktisk talt ingen relation til mennesker, og viser heller ikke interesse for at få det.

Luftelementet

Siden Paracelsus er luftelementets naturånder blevet kaldt sylfider. Dora van Gelder Kunz introducerer fire typer af luftånder, og kun den fjerde type kalder hun sylfider. Himmelånderne har mennesket mulighed for at kommunikere med. Vind- og stormånderne er mere menneskeligt proportioneret. Sylfiderne er den højst udviklede gruppe af alle naturånder, og de står på grænsen til at blive devaer. Sylfiderne har perfekte menneskelignende former med smukke ansigter. De har et nært samarbejde med devaerne, men nogle sylfider vælger dog at tage den sidste udviklingsmæssige etape (før de selv bliver devaer) ved at samarbejde tæt med mennesker. Mange sylfider fungerer derfor som skytsengle for mennesker. De findes ofte på sygehuse, og især i nærheden af døende. Dora van Gelder Kunz er meget imponeret af Shakespeares fremstilling af sylfiden Ariel, som troldmanden Prospero binder til sig i skuespillet *Stormen*.

Klarsyn, psykedeliske stoffer eller ektoplasma?

Ifølge den danske clairvoyante forsker Martinus havde naturmennesket gradvis mindre kontakt med den åndelige verden, og til sidst gik den helt tabt. Naturmennesket havde derfor et naturligt klarsyn, og nogle brugte deres evner til magi. Ifølge naturvidenskaben har de fleste naturmennesker et magisk-animistisk² livssyn, dvs., at de oplever naturen som besjælet, og de ser ånder bag ethvert naturfænomen og motiv. Derfor er det naturligt at antage, at den primære kilde til naturmenneskers magisk-animistiske livssyn er elementarvæsener, naturånder og devaer.

² Animisme (Latin) er sammensat af "animus" (sjæl) og "isme". Animisme er troen på, at alt har en sjæl.

Man behøver ikke at være clairvoyant for at få et kortvarigt glimt af naturåndernes verden. Forskellige psykedeliske stoffer kan midlertidigt åbne det tredje øje, som f.eks. ayahuasca (fra lianer i Amazonas), meskalin (fra peyotekaktussen i Mexico og USA) og psylosybin (fra mexicansk svamp og psilocybe semilanceata i Norge). *Åndsvidenskaben fraråder på det kraftigste at indtage disse stoffer!*

En anden mulighed åbner sig for de mennesker, der har overskud af ektoplasma, for de kan blive i stand til at se naturånderne, hvis de kommer tæt nok på. Martinus betragter ektoplasma som det synliggende middel ved de tidligere observationer af "eventyrvæsener". Han beskriver det med disse ord:

"Man troede, at huldrene og nisserne – eller hvad man kalder disse psykiske væsener – boede i stenene og bjergene, som måtte være hule, for man opfattede væsenerne som fysiske. Naturånderne var ofte helt materialiserede, når de kom i nærheden af mennesker, og dematerialiseredes igen et stykke tid efter, og derfor troede man, at de forsvandt ind i stenen".

Dora van Gelder Kunz's epilog til det mesterværk, der blev skrevet i hendes sidste leveår, da hun var 95 år, er meget vemodig. Da hun skulle skrive bogens anden udgave, bad nogle af hendes venner hende om igen at besøge steder, som hun tidligere havde oplevet fyldt med naturånder. Det gjorde hun. Men oplevelsen var nedslående. Hun mener, at menneskehedens globale miljødelæggelser, forureninger og udryddelser af naturområder fordriver naturånderne – på samme måde som med dyrene – til stadig mindre områder, hvor stadig færre af dem holder til.

Det ligger i naturåndernes væsen at sprudle af livsglæde og vitalitet, og det gør de stadig – men det var Dora van Gelder Kunz's indtryk, at flere typer naturånder er blevet mere sky for mennesker og har distanceret sig. Som en lille trøst i denne elendighed kan nævnes, at flere økocentre bevidst og systematisk har satset på kontakt og samarbejde med naturånder, som f.eks. *The Findhorn Foundation* i Skotland, *Perelandra* i Virginia (USA), og *Questheaven Retreat* i Californien.

Kildehenvisninger:

Gelder, Dora van (2. udg. 1999): *The Real World of Fairies*. Quest Books, Illinois.
Tjalve, Eskild (1996): *Devaer – naturåndernes og englenes verden*. Bogans forlag, Danmark.
Aristos, Rolf Kenneth (2005): *Det guddommelige Kosmos – introduktion til Martinus' kosmologi*. Privat tryk.
Angels of Botanic Gardens, Melbourne (Australia).

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk